

gria hi eren presents, l'acte va resultar essencialment positiu.

Així doncs, la tarda va tenir un regust agre-dolç digne de l'esperit crític i irònic de Farriol. Va tenir el regust agre-dolç d'un acte de reconeixement lloable i just per una persona l'actitud de la qual hagués estat d'allò més normal en un

país normal. Donar un premi per haver realitzat aquesta tasca brechtiana fa la mateixa sensació com quan, venint d'uns carrers freds, plujosos i desplaents, entres al Teatre Municipal i naufragues dolçament en un extraordinari escalf humà.

Xavier Xargay i Oliva

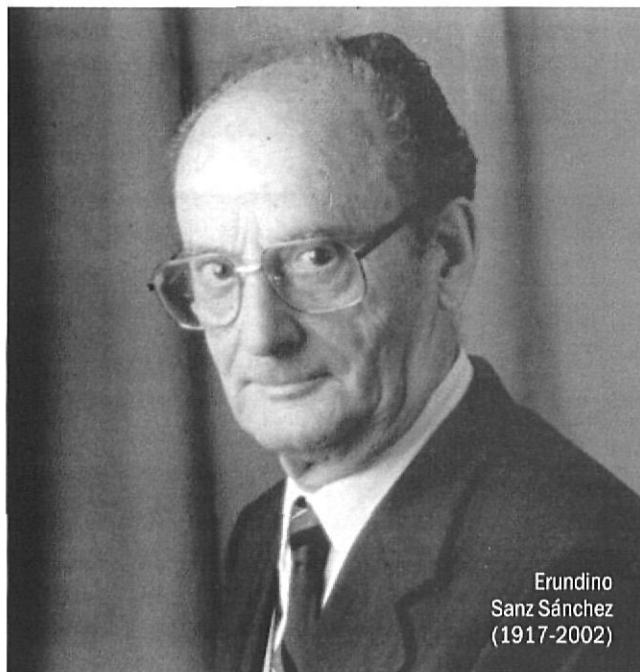
Erundino Sanz, mestre fins a la fi

Sabiem que tenia 85 anys, que la seva salut havia empitjorat, que no va poder assistir al lliurament de la medalla d'or de la comarca al seu estimat amic i company Frederic Corominas, però la notícia de la seva mort, el 26 de desembre, ens va sobtar. Potser perquè Erundino Sanz era, per a molts, una persona imprescindible.

Va arribar a Banyoles el 1943 i de seguida va implicar-se en l'acadèmia Abad Bonito, un oasi d'ensenyament eficaç i democràtic en l'Espanya de la dictadura de Franco. Era un professor excel·lent. La seva intel·ligència aguda i la seva saviesa pedagògica resultava gratificant i, sobretot, incentivador de noves recerques, és a dir, fecund. Per això, molts no vam deixar mai de ser alumnes seus. Vam continuar aprenent d'ell i amb ell. Aquesta última fórmula era la que més li agradava: ajudar la gent més

jove en les seves investigacions, en l'elaboració de noves hipòtesis, en la recerca de dades desconegudes, en la construcció de coneixements nous i ben formats.

Alguns alumnes també vam tenir la sort de ser companys de claustre als instituts de batxillerat Vicens Vives, de Girona, i Pere Alsius, de Banyoles. Tots guardem la memòria dels seus primers consells, aparentment discrets, però molt útils, respecte a la feina d'ensenyar. Carles Barceló, catedràtic de matemàtiques,

Erundino
Sanz Sánchez
(1917-2002)

recordava fa poc una de les seves màximes: «Quan comencis a fer de professor tindràs molts dubtes i quan acabis, en tindràs més». El dubte era l'aliment de l'impuls d'exploració que el portava a voler-ho saber tot.

Erundino Sanz pertanyia a l'estirp de les persones que estableixen un pacte moral amb el seu entorn. Tot i tothom mereix ser conegut, perquè el coneixement és una condició indispensable per a l'estimació. I tot coneixement mereix ser divulgat. No pot ser patrimoni de cap individu ni de cap col·lectiu i s'ha d'oferir gratuïtament i de forma atractiva, perquè resulti pregnant.

Gràcies a aquest pacte, molts coneixem millor els Pirineus, la geologia de la comarca, la seva toponímia, el funcionament hidrològic de la conca lacustre, les bases geomètriques que van servir per a la construcció del temple gòtic de Santa Maria dels Turers de Banyoles i molt més. La seva cultura omplia les converses, serenes, llargues, felices, al Centre d'Estudis Comarcals, a la plaça Major, a casa seva, o passejant a la recerca d'una dada nova que havia d'alimentar el desig apassionat de noves investigacions futures. Al costat de persones com ell, la vida respirava sentit.

Joan Solana i Figueras